

Αγρυπνία για τη μνήμη του Οσίου Αθανασίου του Χαμακιώτου στην «Κόκκινη Εκκλησιά» στην Καρδίτσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το βράδυ της Τετάρτης 22 Οκτωβρίου 2025, τελέσθηκε στο Ιερό Μητροπολιτικό Παρεκκλήσιο Αγίων Δώδεκα Αποστόλων, την επονομαζόμενη «Κόκκινη Εκκλησιά» Καρδίτσας, ιερά Αγρυπνία επί τη μνήμη του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Αθανασίου του Χαμακιώτου. Της ακολουθίας του Εσπερινού και της ιεράς Αγρυπνίας χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, ενώ προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών

τέθηκε απότμημα του ιερού λειψάνου του Οσίου.

Στο θείο κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος αναφέρθηκε στην παρουσία του Θεού στη ζωή του ανθρώπου και στην ανανέωση της πνευματικής ζωής μέσα από τους Αγίους της Πίστεως, κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στον Όσιο Αθανάσιο τον Χαμακιώτη, λέγοντας χαρακτηριστικά:

«Ξέρουμε ότι ο Θεός μας δεν μας εγκαταλείπει ποτέ, και βέβαια εμείς, μέσα από την κοσμική μας σκέψη και το φρόνημά μας, όταν λέμε αυτόν τον λόγο, θέλουμε, απαιτούμε και εννοούμε ότι ο Θεός, στις επιθυμίες μας και πολλές φορές στα κελεύσματά μας, θέλουμε να είναι παρών και υπάκουος. Όμως μέσα στην πνευματική κατάσταση της παρουσίας του Θεού, το ότι Εκείνος δεν μας εγκαταλείπει, σημαίνει ότι συνεχώς ανανεώνει την ζωή της Εκκλησίας και την πνευματική ζωή όλων μας, όταν αναδεικνύει Αγίους της Πίστεως.

Οι Άγιοι της Πίστεως, όπως γνωρίζουμε όλοι μας, είναι άνθρωποι ίδιοι με εμάς, χωρίς τίποτε διαφορετικό επάνω τους, αλλά με μία δεδομένη κατάσταση και μία δεδομένη ζωή και μαρτυρία: την αγάπη του Ιησού Χριστού, την αγάπη που πρέπει να έχουμε εμείς οι άνθρωποι προς τον Νυμφίο μας, τον Νυμφίο της καρδιάς μας, που δεν είναι άλλος από τον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό.

Και όλα αυτά τα λέγω, αδελφοί μου, γιατί απόψε και αύριο, μαζί με τους παλαιούς Αγίους της πίστεώς μας, όπως τον Άγιο Ιάκωβο τον Αδελφό του Κυρίου, μια μεγάλη και εξέχουσα προσωπικότητα της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων των πρώτων χρόνων, αφού διαδραμάτισε σπουδαίο ρόλο ως Επίσκοπος Ιεροσολύμων μετά την Ανάσταση και την Ανάληψη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τιμούμε και Αγίους μεταγενέστερων χρόνων, έως και τον νεοφανή Όσιο Αθανάσιο τον Χαμακιώτη.

Ο Όσιος Αθανάσιος εκοιμήθη τον Αύγουστο του 1967 και σήμερα εορτάζουμε την μετακομιδή του ιερού του λειψάνου, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 23 Οκτωβρίου 2014 στη Μονή του στη Ροδόπολη. Εκεί ο όσιος ευεργέτησε και

παρηγόρησε πολλούς ανθρώπους, στην Ηγουμένη και της μοναχές της Μονής, σε πιστούς, με πλήθος θαυμάτων και με ευωδίες που ανέβλυζαν από το άγιο σκήνωμά του.

Το να γίνει κανείς Άγιος σημαίνει να ζήσει τον Χριστό μέσα στη ζωή του. Αυτό είναι η αγιότητα για εμάς τους ανθρώπους, τους χριστιανούς. Μπορεί στα μάτια μας να φαίνεται κάτι μοναδικό και εξαιρετο, όπως πράγματι είναι, όμως δεν βρίσκεται πάνω από εμάς, βρίσκεται δίπλα μας και πολλές φορές μέσα μας. Η ζωή ενός Αγίου, είναι η ζωή του Ιησού Χριστού παρατεινόμενη στους αιώνες.

Ο Άγιος Αθανάσιος, λοιπόν, δεν έκανε κάτι διαφορετικό από αυτό που οφείλουμε να κάνουμε κι εμείς. Δεν έκανε κάτι διαφορετικό από όλους εκείνους τους ανθρώπους που αγάπησαν τον Ιησού Χριστό. Ο καθένας από αυτούς παίρνει τον δικό του χαρακτήρα και την προσωπικότητά του, γιατί ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, που μας περικόσμησε με το αυτεξούσιο, την ελευθερία δηλαδή του ανθρώπου, δεν υποτάσσει ούτε καταστρατηγεί την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα του καθενός, αλλά τον καθοδηγεί και τον σμιλεύει μέσα στην αγάπη και στην ένωση μαζί Του. Αν διαβάσουμε τους βίους των Αγίων θα δούμε ότι ο καθένας από αυτούς είχε κάτι ξεχωριστό και μοναδικό, αλλά αυτό το ξεχωριστό και μοναδικό είχε πάντοτε το ίδιο όνομα, Ιησούς Χριστός.

Ο Άγιος Αθανάσιος, από τη νεαρή του ηλικία, μέσα σε μια ταπεινή οικογένεια, ανέθρεψε πνεύμα ευσεβείας και αγάπης. Στη Μονή της Αγίας Γάβρας υπηρέτησε ως διάκονος και κατόπιν ως πρεσβύτερος, ενώ αργότερα διακόνησε στη Νερατζιώτισσα στο Μαρούσι, εκεί όπου σήμερα βρίσκεται κοντά ο σταθμός των τρένων.

Το ιδιαίτερο γνώρισμά του, πέρα από την άσκηση, τη σωματική και την πνευματική την δική του, την αγάπη προς τον Χριστό, τα Μυστήρια και την Εκκλησία, καθώς και την ίδρυση της γυναικείας Μονής στη Ροδόπολη, αυτό το

πλέον και το πλείον όπως ονομάζουν οι Πατέρες, για να μπορεί να γίνει αυτός ο οποίος είναι και να ενυπάρχει μέσα στην Εκκλησία περί του Χριστού και της Εκκλησίας Του, ήταν η ανιδιοτελής του αγάπη, η προσφορά και η θυσία ως κάθε άνθρωπο.

Έφθανε σε τόπους μακρινούς, με κακουχίες και δυσκολίες, για να προσφέρει στους άλλους ανθρώπους. Περπατούσε μέσα στα χιόνια για να μεταφέρει τροφή σε όσους είχαν ανάγκη, στερούνταν ο ίδιος για να δώσει στους άλλους. Εκτός από τις υλικές προσφορές και τις προσωπικές του κακουχίες, στήριζε και ενίσχυε πνευματικά τους ανθρώπους με την προσευχή του. Ο Θεός του αποκάλυπτε τις ανάγκες και τις δοκιμασίες των ανθρώπων και εκείνος έσπευδε να τις καλύψει με πολλή αγάπη και χαρά προς κάθε πλάσμα του Θεού.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το πλέον και το πλείον, όπως ονομάζουν οι Πατέρες, για την ένωση του με τον Ιησού Χριστό. Η ένωση αυτή περνούσε μέσα από την αγάπη και την προσφορά του προς τον συνάνθρωπο. Αυτό πρέπει να κρατήσουμε όλοι μας, αδελφοί μου, στη ζωή μας, ώστε κι εμείς, με τους δικούς μας ταπεινούς και προσωπικούς τρόπους, να μπορούμε να συμπαριστάμεθα στους άλλους ανθρώπους, έχοντας πάντοτε ως αφετηρία και σκοπό την αγάπη μας και την ένωσή μας με τον Ιησού Χριστό.

Η Χάρις του Θεού, δια πρεσβειών του Αγίου Αθανασίου του Χαμακιώτου, ας μας ενισχύει όλους και ας μας καθοδηγεί στις χαρισματικές πορείες μας μέσα στον χώρο της Εκκλησίας και της πίστεώς μας».

